

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ Κ' ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Βρέθηκα κάποτε ανάμεσα σ' έναν ευτυχισμένο λαό.

Ο λαός αυτός ήτανε χαριτωμένος. Ήμερος, αγαθός, ειρηνικός. Έπερνε τη ζωή, όπως τη πέρνουν οι άγνες ψυχές. Χαιρότανε τόν Ήλιο, τόν άέρα, τις ώμορφιές της Πλάσης, χωρίς τίποτε νά τού λείπει, χωρίς τίποτε νά γυρεύη. Ο κόσμος ήτανε πλασμένος γι' αυτόν, όσο πιό τέλεια μπορούσε. Καί δέν είχε κανένα παράπονο μέ τό Θεό, πού τόν έπλασε, καμμιά βαρυγκώμια γιά τούς νόμους πού τόν κυβερνάνε, καμμιά ύποψία γιά τήν θεία Δικαιοσύνη. Όλα τριγύρω του ήτανε τέλεια, ώραία, άγυθα. Καί μέσα του έβασίλευε ή άπόλυτη γαλήνη της ψυχής καί ή λαμπρότερη έσπερια τού λογισμού.

Ο λαός αυτός δέν ήξερε άπό επαναστάσεις, άπό πολέμους, άπό αίματα. Δέν είχε ιδέα άπό κοινωνικές θεωρίες, ούτε παλιές, ούτε καινούργιες. Δέν είχε άνάμεσα του ούτε φιλοσόφους ούτε ρήτορες. Η όμόνοια καί ή άγάπη βασίλευε στην πολιτεία του. Ήξερε καλά όστόσο τά καθήκοντά του καί τά δικαιώματά του. Ποτέ όμως καθήκοντα καί δικαιώματα δέν βρέθηκαν σέ άμάχη μέσα στό λαόν αυτό. Καί ποτέ στη ζωή τού λαού αυτού, δέν έτυχε ό ένας νά κλέψη τό δικιο τού άλλου. Τά δώρα τού Θεού ήσανε κοινά γιά όλους καί τά δίκια μοιρασμένα. Πλούσιοι καί φτωχοί δέν είχανε σταθή ποτέ στον λαόν αυτό. Όλοι μαζί ήσανε πλούσιοι κι' όλοι μαζί φτωχοί. Όταν είχε στέγη ό ένας είχε κι' ό άλλος. Όταν είχε θροφή ό ένας είχε κι' ό άλλος. Καί πάλι όταν ή δυστυχία έπεφτε άπάνω τους, κανένας δέν ήτανε πιό δυστυχισμένος άπ' τόν άλλον. Καί γι' αυτό, καί στη δυστυχία άκόμα, ήσανε όλοι ευτυχισμένοι.

Αυτό τώβλεπε κανείς ζωγραφισμένο στα ήμερα, τά φωτεινά μάτια τού λαού αυτού, πού τó ανάδλεμμα τους καθρέφτιζε τόν ουρανó καί ήτανε σαν μιá προσευχή καί σαν ένας ύμνος πρós τόν Δημιουργό.

Ο λαός αυτός είχε καί τó βασιλιά του. Ένα βασιλιά ξένον άπ' τη γενιά του. Μ' αυτό δέν έμπόδιζε νά είναι ό καλύτερος βασιλιάς τού Κόσμου, μέσα στον καλύτερο λαό της Γής. Ο λαός τριγύριζε τó βασιλιά του μέ άγάπη καί άφοσίωση. Τίποτε άλλο δέν τού ζητούσε, άπό τήν άγάπη του. Κι' αυτός δέ ζητούσε άπ' τó λαό του τίποτε περισσότερο άπ' ό,τι ζητάει ένας πατέρας άπ' τά παιδιά του. Ο βασιλιάς κρατούσε ένα άπλό σκήπτρο άπό άγριλιά στό χέρι του καί μ' αυτό κυβερνούσε. Μά τó σκήπτρο του ήτανε παντοδύναμο. «Μπροστά!» έδειχνε τó σκήπτρο; Μπροστά! Πίσω; Πίσω. Τραβούσε μπροστά ό βασιλιάς; Τόν ακολουθούσε ό λαός του. Στεκότανε νά ξεκουραστή; Ο λαός του τόν τριγύριζε μέ λαχτάρα. Ήτανε ένας βασιλιάς, πού ποτέ δέ θά χάση τó θρόνο του. Γιατί ό θρόνος αυτός ήτανε θεμελιωμένος άπάνω στην άγάπη καί στην ώμορφιά.

Βρέθηκα κάποτε ανάμεσα σ' ένα λαό κι' έναν βασιλιά. Δέν είναι πολús καιρός άπό τότε, ούτε μακρινός ό τόπος. Ήτανε κάποιος άπ' τ' άνοιξιάνικα αυτά

δειλινά καί ήτανε άπάνω στον καταπράσινο κάμπο της Άθήνας: Ένας γέρος βοσκός έβόσκει τó κοπάδι του.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Όταν συλλογίζομαι τις πολυάριθμες ποιητικές συλλογές, πού φανήκανε στα πολεμικά τούτα χρόνια, δέ μούρχεται στό νού καμιά, πού νά μού φαίνεται ότι βρίσκεται στό ύψος τών περιστατικών. Φανερό ότι κάνω λάθος κ' ή πλάνη μου εύκολα θά επανορθωθεί άπό τούς μεταγενεστέρους, πού θά περιφρονήσουν τη σύντομη τούτη γνώμη μου. Μά όλοι οι μεταγενέστεροι, όποιοι κι' άν είναι, δέν έμποδίζουν νά έχω ζήσει ώρες, πού θά μπορούνε αυτοί νά τις φανταστούνε μόνο, καί νά έχω δοκιμάσει συγκινήσεις, πού δέ θά τις γνωρίσουν ποτέ: τούλάχιστο τούς τó εύχομαι. Ίσως, επειδή είμαστε άκόμη πληγωμένοι κ' επειδή πονούμε άκόμη, νά είμαστε κι άδικοι γιά τούς ποιητές, πού έπροσπάθησαν νά εκφράσουν τις λύπες μας καί τά βάσανά μας. Όμως ύπάρχει ένας, πού ίκανοποιεί τις άπαιτήσεις τού πνεύματός μου, συγκινώντας την αισθητικότητά μου ίσαμε πού νά πονέση αυτή: ένας: ό μεγάλος κι άγαπημένος Βεράρεν. Μαζύ μέ τó δικό του πόνον έπόνεσε καί τόν πόνον τού κόσμου. Όσο περισσότερο τόν ξαναδιαβάω, τόσο περισσότερο μέ συγκινεί: καί μού συνέθηκε κάποιες ώρες ύστερ' άπό άλγεινά χτυπήματα ν' άφίσω άξαφνα πρó διβλίό μου: τόσο μού άνοιγε μεγάλη άδυσσο, όπου άναποδογυριζόταν ή ψυχή.

Τό προσωπικό αυτό στοιχείο, τó άμесо, πρέπει βέβαια νάχη έπίδραση επάνω στην κρίση μας καί νά τη στρεβλώνη. Πολλοί σημερινοί ποιητές, πού έκακοπάθησαν άπό τόν πόλεμο, είναι δίλωσιόλογοι νέοι, καί ή πολυμάθειά μας τούς κατηγορεί γιά θύμησης πού ίσως δέν είναι καθόλου οι δικές μας. Έπειδή επί τέλους, όμολογήστε το. Ξαναδιαβάσαμε τó Βίκτωρα Ουγκώ στα πολεμικά τούτα χρόνια, τó Μέρεντιν καί τó Θωμά Χάρντυ. Έ, λοιπόν δέν ανατριχιάσαμε άπό φρίκη κι άπό τρόμο άκόμη στην ταπεινότητά μας, ξαναδρίσκοντας μέσα στους στίχους τών θεοτικών αυτών δάρδων συγκινήσεις, αισθήματα, στοχασμούς, πού την προηγούμενη ήμέρα κάτω άπό τις καμτσικιές τών επικών περιστατικών είχαν άγγίξει τις πολύ χαλαρωμένες ψυχές μας γιά νά τονίσουν λυρικά τραγούδια; Οι νέοι αυτοί άνθρωποι δέν είναι άναγκαστικά άναίσθητοι όσο έμεις: ίσως δέν εδιάβασαν όπως έμεις καί δέν έχουν θυμητικό τόσο υπάκουο: έδοκιμάσανε συγκινήσεις, πού τις έγνωρίσαν λίγο ή πολύ όλοι άνάλογα μέ την κατάσταση όπου βρίσκονταν οι ψυχικές κόρδες καθενός. Κάποιος θεός τούς έσπραχνε: νά τις λένε μέ τη ρυθμική μορφή, πού πάντα συγκίνησε τούς ανθρώπους: γιάτί ό σχολαστικισμός μας θά τούς κορόιδευε γιά μιá πρωτοτυπία πού δέν μπορούμε νά την έχουμε πιά έμεις;

Όσοι θά ζήσουν ύστερ' άπό τόν πόλεμο θά συνθέσουν άργότερα τ' άδάγατα τραγούδια τάξια γιά την

ἐποχή τούτη. "Όταν ὁ Βίκτωρας Οὐγκώ ἔκρινε τοὺς στρατιῶτες τοῦ «Ἐτους Δύο», τὸ λείψανον τοῦ Ναπολέοντα τὸ εἶχαν ξαναφέρει ἀπὸ τὴν Ἀγία Ἐλένη καὶ ὁ αὐτοκράτορας εἶχε γίνεи θρυλικός. Ἀς περιμένουμε. Ὑπάρχει ἀνάμεσόν μας ὁ ποιητής, ποὺ θὰ ὑμνήσῃ τὸν ἀγῶνα τῶν ἐλευθέρων λαῶν ἐνάντια τῶν σκλάβων καὶ τὸ θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης ἐπ'αὐτοὺς τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀτιμίας.

(Ἐκ τὸν Mercure de France)

H. D. DAVRAY

Γαλλική. — Ἐκκυκλοφόρησε ὁ πρῶτος τόμος τοῦ ἔργου τοῦ Ἑρνέστου Ρεϋνῶ «Τὸ Συμβολιστικὸν μάλωμα», ὅπου ὁ συγγραφεὺς διηγίεται τὸ φαινόμενον καὶ ζετύλιγμα τοῦ Συμβολισμοῦ ἀπὸ τὸ 1870 ἕως τὸ 1890. Ὁ κ. Ρεϋνῶ θυμίζει ὅτι στὸ 1873 ἐφάνηκαν τρεῖς τόμοι, ποὺ δὲν τοὺς ἐπρόσθετε κανεὶς τότε, μὰ ποὺ ἐδώκανε μεγάλη ὥθηση στο συμβολισμό. Οἱ τρεῖς αὗτοι τόμοι ἦσαν: «Μία ἐποχή στὴν Κόλωση» τοῦ Ἀρθουρού Ρεμπώ, «Οἱ Κίτρινοι Ἐρωτες» τοῦ Τριστάνου Κορμπιέ καὶ «Ἡ Κασετίνη ἀπὸ σάνταλο» (δέντρο τῶν Ἰνδιῶν) τοῦ Καρόλου Κρόζ. Ἀπὸ τὴν παρασπαστικὴ ἀκόμη ὁμάδα ξεχωρίσαν μερικοὶ ἐτερόδοξοι καὶ ἐγέναν οἱ μαῖοι τῆς καινούργιας σχολῆς: Ὁ Μαλλαρμέ μὲ τὴν διαισθητικὴν καὶ τὴν οἰσθητικὴν τὴν μυστηριώδη καὶ ὁ Βερλαίν μὲ τὴν μουσικὴν τῆς ψυχῆς του. Ὑποῖς ἀπ' αὐτοὺς ἐμμετρήσανε σιγά—σιγά ἐκεῖνοι ποὺ ἐγέναν ἀργότερα ἡ ἑρμηνεία. Μέσα στὴν ἐλέτη αὐτῆς τοῦ κ. Ρεϋνῶ τὸ ἀνεκδοτο ἀνακατεύεται μὲ τὴν κριτικὴν μὲ τρόπο ἁρμονικόν. Καὶ συμπεραίνει: «οἱ συμβολιστὲς ἐκαλλιεργήσαν νεες γαῖες, ἐρρίξαν φῶς ζωηρό στὸ ἀποκρυφιστικόν, ἐφώτισαν ὅ,τι δὲν εἶχεν ἐξερευνηθῇ ἴσως τότε. Ἐπλούτισαν καὶ ἀπάλυναν τὴν γλῶσσαν.»

— Ἡ νέα ποιητικὴ συλλογὴ τῆς μιᾶς ἀπὸ τρεῖς σύγχρονες μεγάλες ποιήτριες τῆς Γαλλίας, τῆς Λουκίας Ντελαρὺς—Μαρντιὺς «Πνοαὶ Τρικυμίας» κρίνεται μὲ πολὺ ἐνθουσιασμό ἀπὸ τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους.

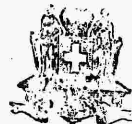
— Τὸ καινούργιον μυθιστόρημα τοῦ Μαυρίκιου Μάγρε «Ἡ τρυφερὴ σχέση» εἶναι μὴ ψυχολογία ἀρετὰ φιλήδονον καὶ καὶ ἡ κάποια παραδόξολογία τῆς ταιριάζει ὁλοσχερῶς στὸ σημερινόν πνεῦμα. Μιλῶντας ὁ κ. Μάγρε γιὰ τὴν τρυφερὴ συντροφικὴ τὴν ἡδονικὴ καὶ ἀδελφικὴ μὴ ζεῖ λέει: «Ἐπαραπάνω ἀπὸ τὸ πάθος ὑπάρχει ἡ φιλία παραπάνω ἀπὸ τὴν φιλία ὑπάρχει ἡ τρυφεράδα καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν τρυφεράδα ὑπάρχει ἡ τρυφερὴ σχέση, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ τέλεια μορφή τῆς ἀγάπης.»

— Ὁ Γ. Κορτελὶν καὶ ὁ Π. Βόλφ ἔγραψαν μὴ δίπρακτον κωμωδίαν τὴν «Στάμνα» ποὺ ἐπαίχτηκε στὸ θέατρο «Ὀντεόν» μὲ μεγάλη ἐπιτυχίαν. Ἐνα κομμάτι χωρὶς δύναμιν ἐμπρός τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ ζωὴ κάνει δίχως νὰ τὸ θέλῃ ὅ,τι θέλουν οἱ ἄλλοι καὶ δὲν ἔχει ποτὲ κατὰ βάθος τί

θέλει ἡ ἴδια. Δὲν ὑποφέρει μόνον αὐτὴ ἐπειδὴ, ἀφοῦ εἶναι τέτοια καὶ γίνεται τὸ γαλόβολον θῦμα ἐνὸς μικροῦ ὑπουργικοῦ ὑπάλληλου, ἐγώστη καὶ παρρησιόφρων, προφέρει ἀπὸ τὴν δύναμιν τὸν ἐρωτὰ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ἐνδὸς ζωγράφου, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὴ σώσῃ. Το ἔργο εἶναι, γαρ, μὲν με πολλὴ παρατηρητικότητά, ἔχει γλῶσσαν ἐκφραστικὴν καὶ μὴ κορεστικὴν μελαγχολία, χαρίσματα ποὺ χαρακτηροῦν τὸν πρῶτον τὰ ἔργα τοῦ Κορτελὶν.

Ἀγγλική. — Στὴν νέα συλλογὴ τοῦ «Resentment» ὁ ποιητὴς Alec Waugh μιλεῖ γιὰ τὴν ἐφήμερὴν ζωὴ καὶ τὸ θάνατον μὲ μελαγχολία παρόμοια μὲ ἐκείνην ποὺ διαπερνάει τὴν ψυχὴν ἑνα χειμωνιάτικο δειλινὸν κοντὰ σὲ φωτιά, ποὺ σβύνει. Κάθε λυγρισμὸς ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Waugh. Κ' εἶσι τὸν κατηγόρησαν ὅτι δὲν εἶναι καθόλου ποιητής. Μὰ γιὰ τὴν πίκραν τοῦ — λένε οἱ θαυμαστὲς τοῦ — δὲ χροιάζονται μὴτε ρυθμοὶ βιασμένοι, μὴτε ἁρμονία κουτσάλλινη, τίποτε ἐξὸν ἀπὸ ἑνα φιλελεύθερον μουρουόρισμα. Ὁ Waugh εἶχε τὸ θάρος νὰ εἶναι ὁ ἴδιος αὐτὸς καὶ νὰ πλάσῃ ὕψος ποὺ ταιριάζει στὴ σκέψιν του. Ἀν.σας, κατὰ τύχην, κάνει μερικὰς ἀδελειότητες, δὲν ἀξίζουν αὐτὲς περισσότερον, ἀφοῦ εἶναι πρωτότυπες, ἀπὸ τὴν ἀναμαρτησίαν τῶν ἀναιμικῶν μιμητῶν τοῦ Μπράουνινγκ καὶ τοῦ Σέλλεϋ.

— Οἱ «Reincarnations» τοῦ ποιητῆ Τζέιμς Στέφεν, μίγμα ἀπλότητος, χιούμουρ καὶ προτόγονον μεγάλου εἶναι ποιήματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ παλαιὰ ἰρλανδικὰ ποιήματα. Ἐχουν τὴ μελαγχολικὴν σκέψιν τοῦ ΤζεφφρεϿ Κήιγ. ποὺ παραπονεῖται ὅτι εἶναι πολὺ γέρος γιὰ ν' ἀγαπήσῃ. θυμίζουν τὴν ὁμορφίαν τῶν τραγοιδιῶν τοῦ τυφλοῦ βάρδου Ράιφερν, τὴν ψαλμωδικὴν θεήνους τοῦ Ὁ. Ράιλλυ τὴν πίκραν τοῦ θυμοῦ τοῦ Δαυὶδ Ὁ Bruadair.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ἡ Δευτέρα κλήρωσις τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων θὰ γίνῃ ἀνυπερθέτως τὴν Κυριακὴν 28 Ἀπριλίου 1919 (11 Μαΐου 1919).

Σύνολον κερδῶν δραχμαὶ 200,000
Μέγα κέρδος δραχμαὶ 80,000

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

ΤΩΝ

75,000,000

Τιμὴ ἐκδόσεως δρχ. 95.

Ὁνομαστικὴ ἀξία ἐκάστης ὁμολογίας δρχ. 100,

ΤΟΚΟΣ 6%

Ἐξόφλησις δι' ἐξαμηνιαίων κληρώσεων εἰς τὸ ἄρτιον.